

Dernæst er Kirkefondet ejendommeligt stillet overfor den kirkelige *Ligning* (§ 16). Thi efter Lovforslagets Bestemmelser skulle Beboerne i de Sogne og Sognedistrikter, hvor Kirkefondet leder Virksomheden, betale Ligningsskat ganske som alle andre (§ 19) og ere dog for deres egen Kirke udelukkede fra at faa Del i denne Lignings Midler (§ 16 Begyndelsen). Denne Uretfærdighed vilde det vel tilsyneladende ligge nærmest at fjerne ved at hæve den opstillede Forskel, hvorfor ogsaa en Del af Konventets Medlemmer foreslaa, at § 16 uden videre kommer til at begynde saaledes: „Naar Overslaget for en Sogne- eller Sognedistriktskirke i Kjøbenhavn viser Under-skud“. Men ligesom antagelig Lovforslaget har ladet denne Forskel staa i den Hensigt paa den ene Side ikke at hæmme det private Initiativ, paa den anden Side at værges Hovedstadens Beboere imod, at det private Initiativ alt for let voldte Befolkningen større Ligningsbyrder, saaledes ser ogsaa Kirkefondets Bestyrelse nødvendig denne Udvej anvendt, da Kirkefondets Bestræbelser at opdrage de enkelte Distrikters Beboere til selv at bære deres Kirkers Drift derved vil hæmmes, saa vist som det er en anerkendt Erfaring, at de private Pengeofre svinde, saasnart der er aabnet offentlig Vej til at rejse de fornødne Midler. Den Kreds af Kjøbenhavns Præster, der i Hovedsagen dele Syn med Kirkefondets Bestyrelse, vil derfor (jfr. ovenfor ad § 16) i denne Sag principielt henstille, at Ligningen til Driften ganske bortfalder, og Ligningen til Vedligeholdelse ordinært paalignes hvert Sogn for sig — hvorved ganske af sig selv den nævnte Uretfærdighed bortfalder. Men for saa vidt en fælles Ligning fastholdes, vilde man henstille, at der (formentlig bedst ved en Tilføjelse i § 19) fastsloges, at Beboerne i de Sogne eller Sognedistrikter, hvor Menigheden selv bærer alle Udgifterne til sin Kirke, skulde være fritagne for at deltage i den almindelige kirkelige Ligning.

I øvrigt maa vi angaaende den i Ministeriets Skrivelse omtalte Frygt for, „at visse Bestemmelser i Loven skulde blive til Skade for den kjøbenhavnske Kirkesags fortsatte Udvikling i det nuværende Spor“ gøre opmærksom paa, at denne Frygt ifølge Udtalelserne i Kirkefondets Bestyrelses Skrivelse til Regering og Rigsdag af 21de Marts 1902 ikke beror udelukkende paa de her omtalte Ligningsregler, men mindst lige saa meget paa Loven om Menighedsraad, og deri atter mest paa den Maade hvorpaa de foreslaaede Bestemmelser om Præstevalg ville afskære de om Kirkerne samlede Menighedskredse fra at frembære dere Ønsker i Tilfælde af Vakance i Præsteembedet. En saadan Adgang anses af Kirkefondets Bestyrelse saavel som af en stor Kreds af Kjøbenhavns Præster som et ueftergiveligt Vilkaar for, at Kirkefondet kan vedblive at lede den i Sognedistrikter lokaliserede Kirkevirksomhed i dens organiske Tilknytning til den folkekirkelige Ordning. Thi det staar for dem som uomdøseligt, at hvor en Præst og den om ham samlede Menighedskreds har evnet at udvikle et Kirkeliv og organisere et Arbejde af Betydning for Folkekirken (som det maa anerkendes at være, hvor en Kirkes hele Drift og et ofte anseligt Tilskud til Præsternes Løn rejses ad frivillig Vej), kan dette Arbejde umulig ventes fortsat, hvis man paatvinger den paa-gældende Kirke en Præst, der staar fremmed, uforstaaende, maaske uvillig over for det Liv, der bærer Arbejdet.

Kjøbenhavns Konvent skal ikke her udtale sig nærmere om Kirkefondets Stilling og Virksomhed i det hele, eftersom den i mange Stykker bedømmes forskelligt iblandt os. Dog maa den Del af os, der med al Anerkendelse af Kirkefondets Betydning ikke kan andet end forholde sig kritisk over for meget i dettes Arbejde, udtale, at vi ingenlunde samstemme med forskellige af de ovenstaaende Ytringer. Der er imidlertid i denne Sammenhæng ikke Anledning for os til nærmere at præcisere de Betæneligheder og Bekymringer, vi nære ved Kirkefondets Arbejdsmetode og hele økonomiske Stilling. Kun med Hensyn til Muligheden for en Fortsættelse af Kirkefondets Arbejde maa Konventet indrømme, at Kirkefondets samlede Bestyrelses ovennævnte Erklæring ikke ret vel kan drages i Tvivl. Naar Bestyrelsen holder sig for overbevist om, at de hidtilværende Bidragydere for en meget stor Del ville svigte, hvis de paa pegede Vanskeligheder ikke fjernes, og selv er paa det rene med, at den saaledes vil nødes til at nedlægge sit Mandat, synes en Afbrydelse af Kirkefondets Arbejde i saa Fald næppe til at undgaa, og der vil utvivlsomt ikke findes andre Kræfter i Kirken, der vilde eller kunde optage et lignende Arbejde i det samme Spor.

Idet Konventet fremsender denne Betænkning, kunne vi kun udtale et alvordigt Ønske om, at der om Spørgsmaal af saa gennemgribende Betydning for det kjø-